Sygn. akt II Ka 504/22

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale Prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2022 r.

sprawy ***M. N. (1) i P. N.***

oskarżonych z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt II K 415/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych M. N. (1) i P. N. po 500 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	***II Ka 504/22***
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 5 maja 2022 r., sygn. II K 415/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		----------	----------	----------	----------
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---------	----------	----------	----------	----------	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
----------	----------	----------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
----------	----------	----------

3. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków***		
Lp.	Zarzut	
1.	***Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 53 kpk w zw. z art. 54 kpk w zw. z art. 156 ust. 1 kpk w zw. z art. 167 kpk***, poprzez udostępnianie w toku postępowania sądowego E. M. akt postępowania pomimo tego, że nie złożyła ona w terminie oświadczenia o działaniu jako oskarżyciel posiłkowy, a co za tym idzie nie była stroną postępowania, co z kolei skutkowało składaniem przez nią dodatkowych wniosków dowodowych, z których dowody zostały przeprowadzone, co stanowiło istotne naruszenie przepisów postępowania i doprowadziło do sytuacji, że osoba nieuprawniona i zainteresowana określonym wynikiem sprawy miała wpływ na tok postępowania i przeprowadzane w jego toku dowody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut zasadny tylko co do tego, że E. M. nie posiadała w przedmiotowej sprawie statusu oskarżyciela posiłkowego, wobec niezłożenia stosownego oświadczenia w terminie. Złożenie przez oskarżoną wniosków dowodowych, wobec tego, że Sąd mógł te same dowody przeprowadzić zarówno na wniosek prokuratora, jak i z urzędu, nie stanowiło w sprawie niniejszej żadnego przełomu. Sam skarżący we wniesionym zarzucie powołał się na przepis art. 167 kpk, zgodnie z którym dowody przeprowadza się na wniosek stron lub z urzędu. Co charakterystyczne, pomimo twierdzenia, że uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, sam apelujący nie wskazał już który konkretnie dowód, oczywiście w jego ocenie, winien być wyeliminowany i w jaki sposób wpłynęło to na zaskarżony przez niego wyrok. Zabrakło zatem konkretyzacji wskazanego uchybienia. Zabrakło także wykazania przez apelującego wpływu tegoż uchybienia na treść orzeczenia, co powodowało, że ów zarzut Sąd Okręgowy ocenił jako niezasadny.		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. N. (1) oraz oskarżonego P. N. od zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	2) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj.art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka ***E. M.*** i uznanie tych zeznań za wiarygodne z uwagi na ich spójność, obiektywność oraz zgodność z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w postępowaniu, podczas gdy w rzeczywistości zeznania E. M. były niespójne, z każdym kolejnym przesłuchaniem inne, zmieniane, poszerzane lub ograniczane do korzystnych dla niej okoliczności, a dodatkowo - wbrew ustaleniom Sądu - w wielu aspektach były odmienne od zeznań pozostałych świadków uznanych za wiarygodne, które to okoliczności podważają wiarygodność jej zeznań i uniemożliwiają czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności co do przebiegu zdarzenia i winy oskarżonych, co skutkowało niezasadnym przypisaniem oskarżonym winy za zarzucane im przestępstwo i wymierzeniem kary; 3) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka ***G. O.*** i uznanie tych zeznań za wiarygodne z uwagi na ich spójność, obiektywność oraz zgodność z pozostałymi dowodami	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

zgromadzonymi w postępowaniu, podczas gdy w rzeczywistości zeznania E. M. były niespójne i zmieniały się w toku postępowania, a ponadto - wbrew ustaleniom Sądu - w wielu aspektach były odmienne od zeznań pozostałych świadków uznanych za wiarygodne, które to okoliczności podważają wiarygodność jego zeznań i uniemożliwiają czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności co do przebiegu zdarzenia i winy oskarżonych, co skutkowało niezasadnym przypisaniem oskarżonym winy za zarzucane im przestępstwo i wymierzeniem kary;

4) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka ***J. T.*** i uznanie tych zeznań za wiarygodne z uwagi na ich jasność, pełność i obiektywność oraz zgodność z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w postępowaniu, podczas gdy w rzeczywistości zeznania J. T. były niespójne i zmieniały się w toku postępowania, a ponadto - wbrew ustaleniom Sądu - w wielu aspektach były sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków uznanych za wiarygodne, które to okoliczności podważają wiarygodność jej zeznań i uniemożliwiają czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności co do przebiegu zdarzenia i winy oskarżonych, co skutkowało niezasadnym przypisaniem oskarżonym winy za zarzucane im przestępstwo i wymierzeniem kary;

5) ***obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka ***M. M. (1)*** i uznanie tych zeznań za wiarygodne z uwagi na ich jasność i spójność, podczas gdy nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zatem wiedzę o jego przebiegu posiada jedynie od córki i kuzyna, którzy posiadali interes w dokonaniu określonego opisu zdarzenia, dodatkowo jest matką E. M., co oznacza silne emocjonalne zaangażowanie w sprawę i zainteresowanie zakończeniem korzystnym dla córki, ponadto jej zeznania w toku postępowania zmieniały się, były nielogiczne, a dodatkowo były sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków uznanych za wiarygodne, które to okoliczności podważają wiarygodność jej zeznań i uniemożliwiają czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności co do przebiegu zdarzenia i winy oskarżonych, co skutkowało niezasadnym przypisaniem oskarżonym winy za zarzucane im przestępstwo i wymierzeniem kary;

6) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka ***J. S.*** i uznanie tych zeznań za wiarygodne z uwagi spójność i obiektywność oraz zgodność z pozostałym materiałem dowodowym, podczas gdy nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zatem wiedzę o jego

przebiegu posiada jedynie od znajomych, a ponadto jej zeznania - wbrew ustaleniom Sądu - w wielu aspektach są odmienne od zeznań pozostałych świadków uznanych za wiarygodne, które to okoliczności podważają wiarygodność jej zeznań i uniemożliwiają czynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych, w szczególności co do przebiegu zdarzenia i winy oskarżonych, co skutkowało niezasadnym przypisaniem oskarżonym winy za zarzucane im przestępstwo i wymierzeniem kary;

7) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk,*** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań ***M. N. (2) i A. N.*** i uznanie ich za częściowo wiarygodne, a częściowo niewiarygodne, podczas gdy obie kobiety były obecnie w miejscu zdarzenia i widziały jego przebieg, ponadto obie obserwowały zachowanie uczestników przedmiotowego zdarzenia, przy czym w tym dniu nie spożywały alkoholu, zatem były w stanie zapamiętać przebieg zdarzenia i przedstawić go w sposób rzeczywisty, a ponadto Sąd w rzeczywistości nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za tym, że w części zeznania te nie są wiarygodne poza tym, że były one sprzeczne z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne i pochodziły od osób bliskich oskarżonym, podczas gdy Sąd uznał za wiarygodne zeznania rodziców i brata E. M. pomimo tego, że one również pochodziły od osób bliskich rzekomej pokrzywdzonej, co podważa ich wiarygodność, a dodatkowo pochodziły od osób,

które nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia, zatem zeznania M. N. (2) i A. N. jako racjonalne i spójne powinny zostać uznane za wiarygodne w całości, z kolei przemawia za tym, że Sąd I Instancji niezasadnie uznał winę oskarżonych i wymierzył im karę;

8) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk***, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka ***K. R.*** i uznanie ich za niemające znaczenia dla ustalenia faktów, bowiem nie był on świadkiem zdarzenia i nie zna jego przebiegu nawet z relacji, podczas gdy Sąd uznał zeznania innych świadków, którzy nie byli naocznymi świadkami zdarzenia za wiarygodne, co świadczy o niekonsekwencji Sądu I Instancji w zakresie oceny dowodów, a ponadto świadek zeznawał o zdarzeniu na podstawie informacji pozyskanych od innych osób oraz jego zeznania miały znaczenie dla ustalenia cech osobowości oraz zachowań E. M., sposobu jej „imprezowania" oraz ilości spożywanego alkoholu podczas takich wydarzeń, które to okoliczności mają istotne znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych bowiem m.in. potwierdzają wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków dotyczących tego, że E. M. podczas przedmiotowego wydarzenia była pijana, nie trzymała się na nogach, wywracała się, zatem doznane obrażenia mogły powstać na skutek jej samoistnego upadku, co z kolei podważa ustalenia Sądu dotyczące winy oskarżonych;

9) ***obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść***

	zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonych i uznanie ich za częściowo wiarygodne, a częściowo niewiarygodne, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach ***M. N. (2) i A. N. oraz K. R.,*** a ponadto brak jest wiarygodnych i jednoznacznych dowodów świadczących o ich winie, bowiem zeznania pozostałych świadków są niespójne i wzajemnie sprzeczne, natomiast wyjaśnienia oskarżonych korespondują ze sobą wzajemnie, a ponadto Sąd w rzeczywistości nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za tym, że w części zeznania te nie są wiarygodne poza tym, że były one sprzeczne z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne, zatem w rzeczywistości wyjaśnienia oskarżonych powinny zostać uznane za wiarygodne w całości, co z kolei przemawia za tym, że Sąd I Instancji niezasadnie uznał ich winę i wymierzył im karę;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rozległość zarzutów apelacji nie zawsze jest skutecznym środkiem służącym do zwalczania trafności orzeczenia. Skarżący zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk, dotyczący pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych i przesłuchiwanych w sprawie świadków rozbił aż na 8 osobnych zarzutów, do każdej z przesłuchiwanych osób przypisując osobny zarzut, w swoisty sposób atomizując zgromadzone dowody i w sztuczny sposób rozbudowując		

petitum apelacji. Nastąpiło to pomimo tego, że skarżonych kwestii nie było wcale tak wiele, a ocena depozycji przesłuchiwanych w tej sprawie osób cechowała się wzajemnymi zależnościami, tj. w sytuacji przyznania przymiotu wiarygodności określonej grupie dowodów na zasadzie a contrario należało odmówić tegoż przymiotu dowodom o przeciwstawnej wymowie. Sąd Okręgowy rozpoznając wniesioną apelację nie był zobligowany do zachowania podobnej i sztucznie powielonej w kolejnych rubrykach redakcji uzasadnienia wyroku drugoinstancyjnego. Poza tym, skarżący sam popadał w sprzeczność sugerując, że bezpośrednich świadków zdarzenia właściwie nie było, wszyscy świadkowie pośredni wspomagający linię oskarżenia są niewiarygodni, a świadkowie obrony, do których odnosiły się te same okoliczności (czerpali wiedzę o zdarzeniu od innych osób) z pewnością wiarygodnymi pozostają. W linii obrony oskarżonych M. i P. N. czytelna pozostawała także próba dyskredytacji osoby pokrzywdzonej, z powołaniem się na częste spożywanie przez nią alkoholu z wprost wyrażoną tezą, iż pokrzywdzona E. M. sama się przewróciła w stanie nietrzeźwości, a jej obrażenia są skutkiem tego rodzaju upadku, a nie pobicia w postaci uderzeń w głowę, celowego jej przewrócenia i kopania jej i to pomimo tego, że przy samym pobiciu pokrzywdzonej, poza nią samą i 2 oskarżonych, obecnych było 2 świadków: J. T. i P. O., a ich zeznania wprost przeczyły tego rodzaju tezie.

Nie każde uzasadnienie Sądu I instancji musi być zbudowane w

ten sposób, że poszczególne dowody są w nim omawiane pojedynczo, w osobnej rubryce, kolejno i tak też oceniane. Możliwy i dopuszczalny jest także model odmienny, gdzie Sąd Rejonowy zajmuje się pewnymi kluczowymi elementami stanu faktycznego, określonymi okolicznościami omawianego zdarzenia i wokół nich przeprowadza ocenę dowodów, które tych okoliczności dotyczą. Jest to podejście tematyczne, problemowe. Co prawda w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, całość ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy zawarł w 1 fakcie, który ograniczał się w zasadzie do opisu czynu przypisanego oskarżonym, aczkolwiek Sąd Okręgowy zobligowany był respektować przepis art. 455a kpk i wprost ocenić treść zaskarżonego wyroku i to w jaki sposób Sąd a quo ocenił dowody, tj. czy dokonał tego w sposób kompatybilny z treścią wydanego wyroku i jednocześnie czy dokonując konkretnych ocen nie naruszył art. 7 kpk. Obrazy tegoż przepisu w ocenie dowodów – relacji wszystkich przesłuchanych w tej sprawie osób, Sąd Okręgowy nie stwierdził, dochodząc do przekonania, że wnioski wyprowadzone ze zgromadzonych dowodów przez Sąd I instancji są prawidłowe, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a także ze wskazaniami wiedzy. Wszakże sposób powstania obrażeń jakich doznała pokrzywdzona E. M., Sąd Rejonowy ustalił także w oparciu o opinię biegłego medyka, z której wynikało, iż ich umiejscowienie i zakres jednoznacznie wskazywały na pobicie, nie zaś upadek co próbował gołosłownie przeforsować obrońca. Autor apelacji w przedstawionej przez siebie alternatywnej ocenie dowodów w/w opinię

całkowicie przemilczał, nadmiernie podkreślając niespójności w zeznaniach świadków, które nota bene wcale nie dotyczyły wprost zarzutu stawianego jego mocodawcom, lecz kwestii drugoplanowych, takich jak np. podróż do sklepu pokrzywdzonej i jej matki w krótkim okresie po pobiciu. Koniecznym było skupienie się przez Sąd Rejonowy na ocenie dowodów w części dotyczącej stricte wyczerpania przez oskarżonych znamion zarzucanego im czynu i z tego obowiązku co do zasady Sąd ten się wywiązał. Pożądanym byłoby, aby i skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 7 kpk skupił się na poważeniu zeznań świadków co do meritum, tj. w tej części, która miała znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku.

Kluczowym w pierwszoinstancyjnym wartościowaniu zeznań świadków, było to, że pokrzywdzona E. M. rozpoznała sprawców, nie zachodziły absolutnie żadne wątpliwości co do ich tożsamości. Towarzysząca jej świadek J. T. próbowała zapobiec kolejnym uderzeniom wymierzonym w/ w pokrzywdzonej, za co sama została kopnięta przez jego z oskarżonych. Świadek G. O. odciągnął oskarżonych od pokrzywdzonej zapobiegając dalszej eskalacji przemocy. To treści depozycji tychże świadków były najbardziej wartościowe przez pryzmat możliwości czynienia ustaleń faktycznych, mających znaczenie dla przypisania sprawstwa oskarżonym. Powołanie się przez obrońcę na doniosłość zeznań takich osób jak K. R., który w swoich zeznaniach wskazywał na złą reputację pokrzywdzonej nie mogło stanowić znaczącej

przeciwwagi dla powyższych dowodów, a jedynie polemikę. Pokrzywdzonym może być osoba ciesząca się nieposzlakowaną opinią, przestępca, jak i osoba którą próbuje się oczernić. Ich życie i zdrowie prawo karne w przepisach części szczególnej KK chroni jednakowo. Ze zgromadzonych dowodów jednolicie wynikało, że w dniu zdarzenia zarówno pokrzywdzona, oskarżeni, jak i świadkowie spożywali mniejsze lub większe ilości alkoholu, aczkolwiek nikt się nie zataczał i rozmawiali przytomnie. Argumenty obrońcy przemawiające za dyskredytacją pokrzywdzonej, paradoksalnie dotyczyły też oskarżonych.

Polemiczne i rozmydlające obraz zdarzenia było także powoływanie się na to, że żona oskarżonego M. C. i jego goście uczestniczący w tzw. grillu mieli być bezpośrednimi świadkami zdarzenia. Czy rzeczywiście byli na miejscu, na posesji oskarżonego - na tego rodzaju pytanie należało udzielić odpowiedzi twierdzącej. Czy rozeszli się do swoich zajęć i domów przed tym zanim na miejscu pojawili się G. O., E. M. i J. T. - także odpowiedzi twierdzącej i od tegoż należało zacząć oceniając znacznie ich relacji. Dlatego też, tak ważne w części dotyczącej ustaleń faktycznych, po stronie Sądu I instancji, jest każdorazowe skonkretyzowanie w efekcie oceny dowodów sekwencji wydarzeń poprzedzających i następujących po tym, gdy doszło do danego przestępstwa, z jednoczesnym uściśleniem kto dokładnie, w jakich konfiguracjach osobowych i w jakich zdarzeniach uczestniczył, co ułatwia kontrolę odwoławczą. Wówczas Sąd II instancji wniosków odnoszących

się do tych kwestii nie musi wyprowadzać z całości uzasadnienia pierwszoinstancyjnego, obojętnie sporządzonego zanim, czy po tym, gdy wprowadzono obowiązek ich sporządzenia na formularzu.

W odniesieniu do bliskich relacji między osobami występującymi w tej sprawie, podkreślania wymagało, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, o wartości dowodu nie przesądza pochodzenie od osoby o bliższym lub dalszym stopniu pokrewieństwa, przynależność do jednej z opozycyjnych sobie grup świadków, sympatie czy też antypatie między świadkami, lecz treść poszczególnych dowodów, tj. treść zeznań - tak w aspekcie ich wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 47/15, OSA 2015/7/13-20, KZS 2015/7-8/83, LEX nr 1658992). Sąd Okręgowy nie stwierdził wadliwości pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, stwierdzając jednocześnie wadliwość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu wniesionej apelacji, z próbą wysunięcia na pierwszy plan dowodów, które kluczowego znaczenia mieć nie mogły. Sąd Rejonowy mając na względzie konflikt między jednym z oskarżonych a pokrzywdzoną, zeznania wszystkich świadków poddał wnikliwej i przede wszystkim konfrontacyjnej analizie, opierając ją także na zasadzenie bezpośredniości, wynikającej z możliwości obserwacji

przesłuchiwanych osób na sali rozpraw. Zarzut, czy też zarzuty obrazy art. 7 kpk jakie powielił w tej sprawie obrońca, mogą okazać się skuteczne jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże, na czym dokładnie polegało przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, w jakiej części wyprowadzone przez ów Sąd wnioski kłóciły się z zasadami doświadczenia życiowego, były sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym. Nie czyniło zadość powyższym wymogom dokonanie przez skarżącego własnej i wybiórczej oceny dowodów, w sposób jaki dokonał tego obrońca oskarżonych M. i P. N..		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. N. (1) oraz oskarżonego P. N. od zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	***Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mogący mieć wpływ na***	# zasadny # częściowo zasadny

	jego treść, będący skutkiem ww. naruszeń przepisów prawa procesowego, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. N. (1) i oskarżony P. N. dopuścili się zarzucanego im czynu, podczas gdy w rzeczywistości brak jest jednoznacznych i wiarygodnych dowodów świadczących o winie oskarżonych, zeznania świadków oskarżenia są wewnętrznie niespójne i wzajemnie sprzeczne, zatem brak jest danych świadczących o tym, że oskarżeni dopuścił się zarzucanego im czynu.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ostatni z zarzutów obrońcy był zarzutem wtórnym, skutkowym. Miał stanowić efekt obrazy przepisów postępowania. Wszystkie wcześniejsze zarzuty z petitum z pkt 1-9 wniesionego środka odwoławczego Sąd Okręgowy ocenił jako bezzasadne, w efekcie w ten sam sposób należało ocenić ów zarzut. Tego rodzaju rozumowanie ad maiori ad minus pozostaje uprawnione również w świetle tego, że temuż zarzutowi skarżący nie poświęcił dodatkowej, osobnej argumentacji w uzasadnieniu apelacji. Podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskom wynikającym z tychże dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.2021 r.,		

sygn. V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX).		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. N. (1) oraz oskarżonego P. N. od zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***	
1.	***Uzupełnienie apelacji.***
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Odpis wyroku Sądu Rejonowego został doręczony oskarżonym w dniu 23 maja 2022 r. W dniu 6 czerwca 2022 r. (data stempla) za pośrednictwem operatora pocztowego wniesiono apelację. Termin do wniesienia apelacji wynosi 14 dni od doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 445 § 1 kpk) . Obrońca uzupełnienie apelacji wniósł w dniu 15 czerwca 2022 r. (data stempla, k. 296). Pismo to zostało zatem wniesione już po upływie terminu do wniesienia apelacji. Sąd Okręgowy zgadza się z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, iż ewentualne uzupełnienie apelacji po upływie terminu do jej wniesienia, nie wywołuje żadnych skutków prawnych z uwagi na zawity charakter tego terminu. Strona nie może zatem np. rozszerzyć	

zakresu zaskarżenia lub podnieść nowych zarzutów po przekroczeniu 14 - dniowego terminu, chyba że termin zostanie przywrócony. Przyzwolenie na uzupełnienie przez stronę apelacji w postaci rozszerzenia zakresu zaskarżenia i podniesienia nowych zarzutów po upływie terminu zakreślonego art. 445 § 1 kpk, byłoby swoistym przedłużeniem terminu do jej wniesienia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6.02.2019 r., sygn. II KK 178/18, LEX nr 2624996). W konsekwencji, Sąd Okręgowy choć ze względu na kierunek i zakres zaskarżenia obowiązany był dokonać całościowej kontroli wyroku Sądu I instancji, to jednak wynikający z art. 457 § 3 kpk obowiązek odniesienia się w uzasadnieniu do zarzutów i wniosków apelacji wiązał wyłącznie w zakresie zarzutów i wniosków zawartych w apelacji wniesionej w terminie, nie wiązał zaś w zakresie zarzutów zgłoszonych po upływie terminu, jak to było w przypadku pisma obrońcy z 15 czerwca 2022 r. (k. 291-296).	
5. ***ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku uchybień - ani tych podniesionych w apelacji, ani podlegających uwzględnieniu niezależnie od podniesionych zarzutów i granic zaskarżenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
----------	----------

Zwięźle o powodach zmiany	
----------	----------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	----------	~~# art. 439 k.p.k.~~ ----------
Zwięźle o powodach uchylenia		
----------	----------	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
----------	----------	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
----------	----------	
4.1.	----------	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ ----------
Zwięźle o powodach uchylenia		
----------	----------	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
---	---	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
---	---	---
6. ***Koszty Procesu***		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 634 kpk, art. 627 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U.1983.49.223 t.j. z dnia 1983.08.31) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych M. N. (1) i P. N. po 500 (pięćset) złotych kosztów sądowych za II instancję.

7. ***PODPIS***

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana